

αὐτοῦ, εἰ καὶ μόνον τὴν γραφίδα τοῦ ποιητοῦ χειριζομένην ἕως τότε, δὲν ἦτο βαρὺ τὸ ξίφος τοῦ πολεμιστοῦ ἐπαναστάτου. Καταπνιγείσης, μοῖρα ἀπαισία, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης, ὁ Στρατουδάκης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐξετύπωσε τὰς Κρητικὰς Ἐμπνεύσεις του, τὴν τελευταίαν συλλογὴν του. Ἀπὸ τοῦ χρόνου ὅμως ἐκείνου, σφαλῆς ἐν ταῖς πατριωτικαῖς αὐτοῦ προσδοκίαις, ἐφαίνετο οἰονεὶ διατελῶν ὑπὸ εἰδός τι ληθαργώδους ἀπογοητεύσεως, οὐδ' ἤκούετο κελαδοῦσα πλέον ὅσω τὸ πρὶν συχνάκις ἢ Μοῦσά του. Ἐν τούτοις, εἰ καὶ ὡς κύριον πλέον ἔργον του ἐθεώρει τὴν θέσιν του ὡς γραμματέως

καὶ οἱ λαοὶ ἀποδέχονται ὡς θεοσδότους ἀποκαλύψεις. Οἱ δεῦτεροι ἀρκοῦνται νὰ ψάλλωσι τὸν ἔρωτα καὶ τὸν Μάϊον, νὰ κλαίωσι τὴν συμφορὰν, ν' ἀναρριπίζωσι τὸ φρόνημα, νὰ συγκινῶσι τὴν καρδίαν. Καὶ ἂν ἀληθεύη, ὅτι ὡς λυδία λίθος τῆς ἀξίας ἔργου τινὸς δέον νὰ λαμβάνηται ἢ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἢ ἀκροάσεως αὐτοῦ παραγομένη ἐντύπωσις, παρορωμένων τῶν κανόνων τῆς οὐχὶ σπανίως σχολαστικῆς κριτικῆς, ὁ Στρατουδάκης ἀναντιλέκτως δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ θέσιν τινὰ μεταξὺ τῶν ποιητῶν-ὑπολαίδων· διότι πολλαὶ τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ἐξαίρουσι τὸ πνεῦμα καὶ συγκινοῦσι τὴν καρδίαν βαθύτατα.

ΚΡΕΜΛΙΝΟΝ

ΤΟ ΔΙΑΣΗΜΟΝ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

(Ἰδε σελ. 61.)

παρὰ τῶ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας, οὐδὲν ἤττον ὅμως ἐξηκολούθει θύων ταῖς Μούσαις, ὡσάκις ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἰδίας ψυχαγωγίας.

Ἦτο ἰδιοφυΐα ποιητικῆ, ἀλλ' ὅ,τι ἐν ταῖς ψυχικαῖς αὐτοῦ δυνάμεσιν ὑπερεῖχεν ἦν τὸ αἰσθημα. Σχολή, ἢν ἠκολούθει ἦτο ἢ ῥωμαντικῆ, ἢν ὁ Παράσχος ἐκ τῶν συγχρόνων μετήγγισε παρ' ἡμῖν κ' ἐμόρφωσεν εἰς τύπον ἑλληνικόν. Ὁ κ. Καζάζης διαιρεῖ που τοὺς ποιητὰς εἰς δύο τάξεις: τὴν τῶν ἀετῶν καὶ τὴν τῶν ὑπολαίδων. Οἱ πρῶτοι πλαστουργοῦσι κόσμους ὀλοκλήρους ἐν ταῖς σφαιραῖς τοῦ ἰδεατοῦ, οὓς οἱ μέλλοντες αἰῶνες ἔσβονται

Ἡ ἐκ τοῦ θανάτου θλίψις ὑπῆρξεν ὀδυνηροτέρα, διότι ἦν αἰφνίδιος. Ὑγιέστατος ἀποχωρήσας τῶν φίλων του τὴν νύκτα κατεκλίθη ἀποκοιμηθεὶς, ἀλλὰ δὲν ἐξύπνησε πλέον, παθὼν καθ' ὕπνον ἐκ κεραυνοβόλου νοσήματος τῆς καρδίας.

Καὶ οὕτως ἡ καρδία ἐκείνη, ἣτις ἐρρύθμισε τὴν ποιητικὴν του γραφίδα καὶ ἐχειραγώγησε τὸν ἀτυχεὴ ποιητὴν εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις ἐν τῷ βίῳ, εἰσήγαγεν αὐτὸν καὶ εἰς τὴν πύλην ἐκείνην, ἣτις, κατὰ τὸν θεῖον Οὐγκώ, δὲν ἀνοίγει, φεῦ, ἔσθην.